

[Finansministeren.]

vi alle sammen være enige om, men naar de to Oppositionspartier — jeg ser i denne Forbindelse ganske bort fra Retsforbundet — taler om den store Stigning i Skattebyrden, saa er Sandheden jo den, at de to Partier, enten enkeltvis eller samlet, har Medansvaret for denne Skatteudskrivning. Hvis man vil spørge det ærede Medlem Hr. Clausager og det ærede Medlem Hr. Korsgaard, paa hvilke Omraader de to Partier er gaaet imod Skatteudskrivninger, paa hvilke Omraader man mener at kunne have sparet Udgifter, ja, saa bliver det jo ikke ret meget, de to ærede Medlemmer kan møde frem med. Nej, de har været med til Gang paa Gang at fremsætte Krav, de vil have Lov til at gaa ud til Befolkningen og rose sig af, at de har været med til at gennemføre denne eller hin Foranstaltning. Men naar der er Tale om Dækning, saa siger de: Hus forbi, det er Regeringens Sag, det har vi ikke noget med at gøre! Men saa let slipper man nu ikke fra den Sag.

Jeg indrømmer, at Venstre har været længst ude i saa Henseende. Venstre har saaledes Medansvaret for den øgede Skatteudskrivning i Anledning af Nedsættelsen af de amtskommunale Skatter, Venstre har Medansvaret for Socialreformens Gennemførelse, som har bebyrdet Staten og Kommunerne med nye Udgifter, og det Ansvar kan dette Parti ikke løbe fra. I saa Henseende kan Det konservative Folkeparti vaske sine Hænder og sige: Vi stod, som vi saa ofte har staaet i de senere Aar, ganske passive med Hensyn til Gennemførelse af Hjelpeforanstaltninger i Anledning af Landbrugskrisen, passive med Hensyn til Udskrivning af de nye Skatter, det var ikke os, der havde Ansvar i saa Henseende.

Men naar det er Tilfældet, at navnlig Venstre har været med, saa spørger jeg: Hvorfor saa jamre og klage saa voldsomt nu, fordi der her fremlægges Forslag om at skaffe Midler til Veje til et Beløb ad 130 Mill. Kr. til Afhjælpning af Landbrugskrisen? Naa, ja, hvis Venstre og Konservative afviser denne Hjælp, bliver der selvfølgelig ikke Brug for disse Skatter og ikke Brug for disse Laan, saa er der naturligvis ikke Grund til at opholde sig saa meget

derved. Men til syvende og sidst turde jo hverken Venstre eller Konservative afvise nogen af Delene. De kritiserede voldsomt, skønt de i Virkeligheden ikke er saa store Modstandere, som de giver det Udseende af, og man spørger uvilkaarligt: Hvorfor da denne voldsomme Modstand? Jo, Dækningsforslagene, de to Forslag, som her er Tale om, baade Gældssaneringslaanet og Skatterne, har ikke faaet nogen god Modtagelse i Venstrepressen, heller ikke i den konservative Presse, og det er jo Forklaringen paa, at disse Partiers Talsmænd herinde maa rejse en stærk Kritik. Jeg læste i et Venstreblad en saa voldsom Overskrift som „Toppunktet af Plyndringsraffinement“. Det er da noget, der lyder af noget! De 150 Millioner betegnes glat væk som Skatter, skønt de 100 Millioner kun er Laan, men det generer ikke disse Sandheds-Fakler inden for Venstre, som gerne vil give deres Læsere den bedst mulige Oplysning. Nej, et Blad som „Fyns Tidende“ skrev endogsaa følgende om Gældssaneringslaanet:

„En besynderlig Skat, en Gældssaneringsydelse, der aarligt i fire Aar vil kræve 100 Mill. Kr.“

Dér klatter man altsaa ikke med det! Skønt der kun er Tale om 100 Mill. Kr. en Gang for alle, siger man: „aarligt i fire Aar vil kræve 100 Mill. Kr.“ Og saa betegner man det som et rent og skært Tvangs-laan. Ja, det skal jeg ikke protestere imod, det kan vi godt indrømme. Men det er jo mærkeligt, at Venstreblade kan skrue sig op til disse voldsomme Højder.

Venstres Presse maa jo fuldstændig have glemt, at Venstre har en Fortid paa dette Omraade, og denne Fortid er jo ikke af saa gammel Dato. I Rigsdagssamlingen 1923—24 forelagde den daværende Finansminister Neergaard et Forslag — det hed ikke Gældssaneringsydelse, men jeg tror det hed Valutaydelse. Navnet er der jo ikke stor Forskel paa, og Indholdet er der i og for sig heller ikke saa stor Forskel paa ud over dette, at Venstre dengang krævede 56 Mill. Kr. aarlig i 3 Aar, altsaa 168 Mill. Kr. i alt som Tvangs-laan. Det Forslag, der her foreligger, lyder paa 25 Millioner aarlig i 4 Aar, altsaa i alt 100 Mill. Kr.; det er jo betydelig mindre end efter Venstres Forslag. Men ellers adskiller disse to For-